

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Krajowy znak towarowy „FLEX” dla towarów zaliczanych do klas 3 i 34

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 15 i art. 43 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ dowody przedstawione przez Revlon (Suisse) S.A. nie mogą być uznane za wykazujące rzeczywiste używanie we właściwym okresie słownego znaku towarowego „FLEX” ani na terenie Zjednoczonego Królestwa ani we Francji

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia z uwagi na to, że będące w konflikcie znaki towarowe nie wykazują podobieństwa i w związku z tym nie występuje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2005 r. — Toyoda Koki Kabushiki Kaisha przeciwko OHIM

(Sprawa T-462/05)

(2006/C 74/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Toyoda Koki Kabushiki Kaisha (Aichi-Ken, Japonia) [Przedstawiciel: adwokat J. F. Wachinger]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 14 września 2005 r. wydanej w sprawie 1157/2004-1 i uwzględnienie wniosku o rejestrację słownego znaku towarowego „IFS” objętego zgłoszeniem nr 003157492 dla towarów oznaczanych jako „systemy kierowania i wspomagane układy kierownicze zarówno dla pojazdów, jak i ich części, z wyłączeniem niezależnego przedniego zawieszania” zaliczanych do klasy 12 w rozumieniu porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków,

— ewentualnie: stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 14 września 2005 r. wydanej w sprawie 1157/2004-1 i przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego do ponownego rozpoznania,

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „IFS” dla towarów zaliczanych do klasy 12 — zgłoszenie nr 3 157 492

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia w odniesieniu do wszystkich oznaczonych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Rady nr 40/94 między innymi z powodu niewłaściwego zdefiniowania właściwego kręgu odbiorców i niesłusznym uznaniu, że zgłoszony znak ma charakter opisowy

Skarga wniesiona w dniu 12 stycznia 2006 — Rzeczpospolita Polska/Komisja Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-4/06)

(2006/C 74/52)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: Jarosław Pietras, pełnomocnik rządu)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności artykułu 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1686/2005 z dnia 14 października 2005 r. ustalającego kwoty opłat produkcyjnych oraz współczynnik dodatkowej opłaty w sektorze cukru na rok gospodarczy 2004/2005 (Dz. Urz. UE L 271 z 15.10.2005, str.12);

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności artykułu 2 rozporządzenia nr 1686/2005, które ustala kwoty opłat produkcyjnych oraz współczynnik dodatkowej opłaty w sektorze cukru na rok gospodarczy 2004/2005 w celu pokrycia nieuregulowanego salda całkowitej straty, zgodnie z art. 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001⁽¹⁾. Zaskarżony artykuł rozporządzenia przewiduje zróżnicowanie współczynnika opłaty dodatkowej pomiędzy Państwami tworzącymi Wspólnotę przed 1.05.2004 oraz „nowymi” Państwami Członkowskimi.

Na poparcie swojej skargi, strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- braku kompetencji Komisji Europejskiej i naruszenia art. 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001, które, zdaniem skarżącej, upoważnia Komisję Europejską do ustalenia wyłącznie jednego współczynnika, o jednakowej wysokości dla całej Wspólnoty, co potwierdzają, w opinii skarżącej, jednoznacznie i zgodne w tej mierze różne wersje językowe przepisów rozporządzenia. Dodatkowo skarżąca utrzymuje, że zasady wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru nie tylko nie mogą stanowić usprawiedliwienia dla odstępstwa od językowej wykładni przepisów rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, ale dodatkowo wykluczają takie odstępstwo;
- naruszenia zasady natychmiastowego i pełnego przejścia dorobku wspólnotowego przez nowe Państwa Członkowskie; według skarżącej zróżnicowany współczynnik opłaty dodatkowej stanowi w rzeczywistości środek przejściowy, który nie ma podstaw w Akcie Przystąpienia i aktach wydanych na jego podstawie. Skarżąca przywołuje w tym zakresie artykuł 2 Aktu Przystąpienia, który stanowi podstawę do przejścia przez Rzeczpospolitą Polską pełni praw i obowiązków wynikających z członkostwa, co, zdaniem skarżącej, wiąże się również z przejściem prawa do korzystania z nadpłat i obowiązku pokrywania strat na rynku cukru, powstałych w poprzednich latach gospodarczych;
- naruszenia zasady niedyskryminacji; skarżąca zarzuca Komisji, że jedynym kryterium dla zróżnicowania współczynnika w zaskarżonym rozporządzeniu jest data przystąpienia Państw Członkowskich do Unii Europejskiej. W opinii skarżącej, konsekwencje przystąpienia zostały wyczerpująco uregulowane w Akcie Przystąpienia i aktach wydanych na jego podstawie i data rozszerzenia Unii Europejskiej nie może stanowić obiektywnego kryterium, które mogłoby usprawiedliwić wprowadzone zróżnicowanie;
- naruszenia zasady solidarności; według skarżącej, zróżnicowanie współczynnika w odniesieniu do poszczególnych Państw Członkowskich oznacza arbitralne, nieproporcjonalne i niesolidarne rozłożenie kosztów finansowania rynku cukru;
- niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego środka w związku z brakiem wskazania przez Komisję Europejską okoliczności, które uzasadniałyby zróżnicowanie współczynnika, ani też celów, jakim miałyby służyć takie zróżnicowanie;
- naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, poprzez przyjęcie rozporządzenia (WE) nr 1686/2005 w sposób sprzeczny z przepisami art. 3 regulaminu proceduralnego Komitetu Zarządzającego do Spraw Cukru i art. 3 rozporządzenia Rady EWG nr 1w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej⁽²⁾, jako że Komisja Europejska nie przedstawiła, według twierdzeń skarżącej, w toku procedury „komitologicznej” polskiej wersji językowej projektu zaskarżonego środka. Skarżąca twierdzi, że uchybienie to ma charakter szczególnie rażącego, ponieważ dotyczy projektu aktu prawnego oraz stanowi wyraz stałej praktyki Komisji Europejskiej w ramach Komitetu Zarządzającego do Spraw Cukru.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru; Dz. Urz. WE L 178 z 30.06.2001, str. 1

⁽²⁾ Dz. Urz. WE P 17 z 6.10.1958, str.385, ze zmianami

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2006 r. — Królestwo Danii przeciwko Komisji

(Sprawa T-5/06)

(2006/C 74/53)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Danii (Kopenhaga, Dania) [przedstawiciel: Jørgen Molde]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/717/WE z dnia 13 października 2005 r. zmieniającej w celu dostosowania do postępu technicznego Załącznik do dyrektywy 2002/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym pkt 1 i 2 załącznika odnoszących się do deka-BDE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.